

[Stein.]

Justitsministeren ogsaa fastholdt sit og har erklæret, at det netop er paakrævet paa dette Omraade at begrænse Domstolernes Skøn. Pressen har været inde paa en Omtale af denne Bestemmelse og har sluttet sig til Rigsadvokatens Opfattelse, og nu har den højtærede Justitsminister til Slut fundet sig foranlediget til, ikke at tilbagekalde Bestemmelsen, men at ændre den. Efter den nye Formulering skal Paragraffen alene gælde usandfærdige Sigtelser, som, hvis de var sande, vilde gøre den paagældende „uværdig til at beklæde offentlige Hverv“. I saadanne Tilfælde, hedder det i Paragraffen, skal Domstolene være udelukkede fra at tage Hensyn til „Paastand om, at den i Samfundet i Almindelighed gældende Vurdering af Sigtelsens Utilbørlighed ikke skal finde Anvendelse“. Jeg vil give det ærede 13de tingvalgte Medlem Ret i, at det er en meget knudret Affatelse, men Meningen maa vel være, at naar der foreligger en usandfærdig Sigtelse for et Forhold, som vilde gøre den sigtede uværdig til at beklæde offentlige Hverv, vil man ikke kunne paaberaabe sig — og Domstolene ikke kunne tage Hensyn til —, at der inden for den særlige Kreds hersker en udvidet Ytringsfrihed. Jeg synes stadig, at Bestemmelsen er uheldig. Jeg synes — ganske i Overensstemmelse med Rigsadvokatens Stilling til den oprindelige Formulering —, at den vedblivende er af en saadan Karakter, at den griber ind i Domstolens frie Ret til at skønne over Forholdet netop paa Baggrund af de Tilstande og de Omstændigheder, som Rigsadvokaten nævner i sin Skrivelse, og jeg vilde anse det for adskilligt rimeligere og adskilligt mere tiltalende, om den højtærede Minister havde fulgt Rigsadvokatens Henstilling og havde ladet den paagældende Bestemmelse falde.

Jeg skal ikke gaa ind paa de andre Bestemmelser, der foreligger her, men blot sige, at jeg stadig i det hele taget ikke kan se, at der er nogen virkelig alvorlig Begrundelse for paa den Maade, det her sker, at rykke ud med Straffebestemmelser og nye Bestemmelser, der i Virkeligheden lægger Baand paa Ytringsfrihed og Pressefrihed. Jeg føler mig utryk over for hele det foreliggende Kompleks af Lovbestem-

melser, fordi det forekommer mig, at det i saa høj Grad bærer Tilfældighedens Præg. Man har Indtrykket af, at det i nogen Grad er tilfældigt, hvad man er slaaet ned paa. Man lægger ud med en Bestemmelse, og naar man saa senere ved interne Forhandlinger og Overvejelser har revideret sin egen Opfattelse, kommer man til noget helt andet. Det er ikke, synes jeg, den Maade, hvorpaa man behandler Spørgsmaal af den Betydning, der her er Tale om, særlig strafferetlige Spørgsmaal. Jeg staar meget usikker over for hele den Lovgivning, den højtærede Justitsminister her er inde paa, denne Lovgivning, som indledes med Presse-loven og nu fortsættes med nye Straffelovsbestemmelser og med Ændringer i Retsplejeloven. „Social-Demokraten“ gav for et Par Dage siden en Forklaring. Den skrev, at Hensigten var at værne Demokratiet og Folkestyret mod de Kræfter, som vil afskaffe Demokratiet og Folkestyret, og Synspunktet tilspisedes derhen, at Demokratiet værnes bedre ved Magt og Vilje end ved Ord. Magt og Vilje! Ja, det er altsaa Udtryk for en socialdemokratisk Magtpolitik, men jeg ved jo ikke, om den højtærede Justitsminister vil godkende den Forklaring, som „Social-Demokraten“ giver paa de Bestemmelser, der kendetegnes ved denne Lovgivning. Man mener i alle Tilfælde, at man ved Straffebestemmelser kan holde nye Bevægelser og deres Organer nede, Bevægelser, som man ikke ønsker at se fremmet. Det lyder mærkeligt netop fra et Parti som Socialdemokratiet, der selv fra en ringe Begyndelse under stærk Modvind har kæmpet sig frem til en Magtstilling; og hvis man fra anden Side paa et tidligere Tidspunkt vilde have forsøgt at lægge ud med Bestemmelser som dem, der her er foreslaaet, vilde man fra socialdemokratisk Side have stemplet det med Sprogets stærkeste Ord. Tror man, at det er muligt paa denne Maade at holde uønskede Bevægelser nede, og skal det være Udtryk for en demokratisk Tankegang? Jeg kan ikke se det. Jeg tror, man opnaar ganske det modsatte af det, man tilstræber. Jeg tror, at man gennem Anvendelse af Søgmaal og af Straffebestemmelser paa denne Maade kun vil skabe forøget Opmærksomhed om de Bevægelser, som man agter at hemme. Der er for mig ingen Tvivl om, at netop